

ธรรมดาหลักการทหาร มีอันใดเหนือกว่ารวมเป็นหนึ่ง เมื่อเป็น
หนึ่งเดียวกันแล้ว สามารถไปมาอิสระได้

'ตำราหกกฤษฏ์ ฉบับที่หนึ่ง กฤษฏ์ฝ่ายบุ๋น
หลักการทหารที่สิบสอง'

จากท่าเรือทะเลโบกพลั่วพริบๆ โดดเด่นเปี่ยมอำนาจ อักษรตัวใหญ่
คำว่า 'วรุณท์กล้าแกร่ง' 'ฮึกเหิมห้าวหาญ' 'รวมสหายสี่ทะเล' เป็นต้น
ปักอยู่บนธง สะบัดพลั่วไปตามลมเหมือนมีชีวิต

ด้านหน้ารั้วขบวนธงคือเวทีประลองขนาดใหญ่ที่ใช้โครงไม้ไผ่
และไม่ไม้กระดานสร้างขึ้น สูงหกช่อ กว้างยาวหนึ่งจั้ง ท่าเรือแห่งนี้
บรรยากาศแจ่มใส เวทีหันหาผืนน้ำแผ่นฟ้าที่เป็นสีเดียวกันด้าน
ตะวันออก ทิวทัศน์และที่ตั้งงดงามอย่างยิ่ง

เงาร่างสองเงากำลังสู้ประยุทธ์ดุเดือดกันอยู่กลางเวทีประลอง
สี่ด้านรอบเวทีอัดแน่นเปียดเสียดไปด้วยกลุ่มผู้ชมที่ไม่หลบแดดอ่อนๆ
อาจมีถึงสี่ห้าร้อยคน แต่ละคนสีหน้าเข้มขื่น โห่ร้องเสริมพลังให้นักสู้
บนเวทีอย่างคึกคัก ด้านตะวันตกมีอัฒจันทร์บังแดดแถวหนึ่ง ผู้ที่นั่งอยู่
ล้วนเป็นพ่อค้าและผู้หลักผู้ใหญ่ในพื้นที่ แม้มิได้ถูกร้องยินดีแต่ก็มองดู
อย่างตื่นเต้น

สถานที่แห่งนี้คือชายฝั่งทะเลนอกเมืองเจวียนโจวมณฑลฝูเจี้ยน
ซึ่งกำลังจัดการต่อสู้ประลองฝีมือที่มีสี่ครั้งในหนึ่งปีของยุทธภพในพื้นที่

กระแสนิยมวรุณท์พื้นบ้านในมณฑลฝูเจี้ยนค่อนข้างเฟื่องฟู
โดยเฉพาะในร้อยปีที่ผ่านมา ทะเลแถบนี้เผชิญความทุกข์ยากจากการ
รุกรานของโจรสลัดแคว้นวออย่างหนัก ลูกๆ หลานๆ ในหมู่บ้านมากมาย
ต่างฝึกยุทธ์เพื่อปกป้องที่อาศัย ฝูเจี้ยนแม้ไม่มีสำนักที่มีประวัติศาสตร์
ยาวนานชื่อเสียงสะท้านยุทธภพ ทว่าชาวยุทธ์แต่ละสำนักในมณฑลเองก็
กระฉับกระเฉงอย่างยิ่ง มักจัดการต่อสู้ประลองฝีมือหรือการแสดงอื่นๆ
พรรคนี้อยู่บ่อยครั้ง เหตุผลไม่พ้นเพื่อสร้างชื่อเสียงมวยของสำนัก
หวังได้รับความโปรดปรานจากผู้เฒ่าผู้แก่ในพื้นที่ ถูกจ้างเป็นผู้ฝึกสอน
วิทยายุทธ์ของหมู่บ้าน รับค่ากราบอาจารย์และเบี้ยหวัดอย่างสบายๆ

ขณะนี้สองคนที่กำลังประลองหมัดต่อกันอยู่บนเวทีต่างก็เป็นศิษย์สำนักมีชื่อในพื้นที่เจริญใจว คนหนึ่งคือจางเอ๋อมือดีวัยเยาว์แห่งสำนักหมื่นเจียว อีกคนหนึ่งคือจิงเยวี่บุตรชายโอรสของเจ้าสำนักหู่จุนแห่งหนานไห่คนปัจจุบัน

จางเอ๋อรูปร่างค่อนข้างสูงใหญ่ สำแดง 'หมัดพลิกแม่น้ำ' ของสำนักบนเวที ท่วงท่าแผ่ขยาย เข้มแข็งดุจมังกรวารีสมดังชื่อสำนัก* กลุ่มคนที่ล้อมอยู่ข้างเวทีแม้มีมากมายไม่รู้วิหยายุทธ์ก็มองดูอย่างตื่นเต้นเช่นเดียวกัน ทั้งยังปรบมือให้ร้องไม่หยุดหย่อน

จิงเยวี่ย่อขาทำนั่งม้า แขนทั้งสองร่ายโบกอยู่หน้าลำตัว รับการออกหมัดเตะเท้าของฝ่ายตรงข้ามอย่างไม่มีช่องโหว่แม้แต่หย่อม บ๊องกันได้มิดชิดอย่างยิ่ง ทำเอาผู้ชมให้ร้องชมเชย

บิดาของจิงเยวี่...ก็คือบุรุษทรงอำนาจผู้นั้นที่เมื่อครู่เปล่งเสียงตวาดต่า ทูบขวิดสุราแตก โบกมือปิดเศษขวดที่ยังคงติดอยู่กลางฝ่ามือออกไป จากนั้นบอกเป็นนัยแก่ศิษย์ข้างกายให้เอามาอีกหนึ่งขวด

ดวงตาที่หนึ่งตาหย่อนยานทั้งสองของมันแดงก่ำ ยังไม่พินยามคู่ก็เมามายเสียแล้ว แต่เหล่าศิษย์มีกล้าฝ่าฝืนคำสั่งอาจารย์ ดิงจุกของเหล่าอีกขวดหนึ่งออกอย่างว่านอนสอนง่าย ส่งให้ในมือมัน

มันรอกอีกใหญ่ สุราล้นออกจากมุมปากไหลสู่คาง ถูกเขราดูดซับไว้ไม่แม้แต่จะมองบุตรชายที่กำลังประลองอย่างดูเดือดกับผู้อื่นบนเวทีสักแวบ

...ไม่ต้องดู เนื่องจากรู้ผลลัพธ์อยู่แล้ว

เช่นดั่งว่า เพราะในขณะต่อมาจิงเยวี่บนเวทีก็สำแดงกระบวรท่า

* ชื่อสำนัก 'หมื่นเจียว' แปลว่ามังกรวารีแห่งแดนหมื่น (ผู้เขียน) 'หมัดพลิกแม่น้ำ (ฟานเจียงเจวี่ยน)' เป็นวิชาที่มีลักษณะท่าทางสื่อสะท้อนถึงมังกรวารี

กรงเล็บพยัคฆ์ยึดจับ นิ้วทั้งห้าคว้าจับข้อมือที่จางเข้าชกตรงมา ชูดดึงตามท่า ในขณะที่เดียวกันมืออีกก็ข้างปล่อย 'หมัดพยัคฆ์หัวชिरะ' โจมตีข้างเภา!

จางเภาร้องตะโกนด้วยความเจ็บปวด จึงเยวี่ยฉวยโอกาสนี้ใช้เท้าถองกวาด ผสานกับการดึงจับของกรงเล็บพยัคฆ์ทุ่มจางเภาไปยังขอบเวทีประลอง จางเภาล้มกลิ้งไม่ทันหยุดนิ่งก็ตกจากเวทีไป จึงพ่ายแพ้ในทันที

เมื่อแพ้ชนะแยกขาด กลองด้านล่างที่มุมเวทีก็ตีเสียงดังขึ้นทันที กลุ่มผู้ชมหลายร้อยโดยรอบโห่ร้องยินดีสะเทือนเลื่อนลั่น

จึงเยวี่ยยิ้มน้อยๆ ชูมือทั้งสองขึ้นสูง ประสานหมัดแสดงความขอบคุณไปยังสี่ด้าน ยามนี้จางเภาเองก็ยืนขึ้นที่ด้านล่างเวที ดูเหมือนมิได้รับบาดเจ็บหน้กะไร และแสดงมารยาทให้จึงเยวี่ยบนเวที

"ประเสริฐ!" สหายร่วมสำนักนู่จุนแห่งหนานไห่ที่ยืนอยู่ได้ขอบวณงต่างก็ชูแขนโห่ร้องยินดี เปล่งเสียงตะโกนสุดจิตสุดใจ เนื่องจากพวกมันล้วนรู้ว่านี่จะเป็นชัยชนะเพียงหนึ่งเดียวของสำนักในวันนี้ ศิษย์คนหนึ่งโน้นพลันโบทงตัวหนังสือสีขาวพื้นหลังสีดำของสำนักนู่จุน แสดงต่อกลุ่มคนที่อยู่ในการประลอง

มีเพียงจึงเจ้าเจ้าสำนักของพวกมันที่ยังคงนั่งดื่มสุรารออยู่บนเก้าอี้มิได้แสดงความปิติยินดีต่อชัยชนะของบุตรชายเลยสักนิด

"อูย... ในเมื่อชนะการต่อสู้ก็ควรชนะอย่างงดงามสักหน่อย" จึงเจ้าเหมือนกล่าวพึมพำกับตนเอง "เพราะเหตุใดไม่ลงมือหนักอีกหน่อย" ผู้ที่ยึดครองพื้นที่ด้านซ้ายไ้รั้วขอบวณงคือกลุ่มคนสำนักหมิ่นเจียว พวกมันหาได้แสดงออกว่าผิดหวังอย่างมากต่อการพ่ายแพ้กลับมาจากจางเภาไม่ เพียงตบปามันแสดงการปลอบใจ เจิงปิ่นเจ้าสำนักหมิ่นเจียว

ที่นั่งอยู่บนเก้าอี้มองมาที่สำนักหุจุนด้านนี้

เจ้าสำนักสองคนมองหน้ากันแวบหนึ่งจากไกลๆ เพียงพยักหน้าให้กันเล็กน้อย ในนั้นหาที่มีความเป็นอริแม่สักนิด

จึงเยวี่ยยังคงยืนอยู่บนเวทีรับการโห่ร้องยินดีจากกลุ่มผู้ชมสี่ด้าน อีกสองสำนักที่ออกศึกต่อสู้ประลองฝีมือในครั้งนี้คือสำนักหลังซานและสำนักตี้ถังแห่งผู้เจี้ยน ทั้งสองสำนักต่างก็ปรบมือแสดงมารยาทให้เจิวอี้ที่อยู่บนเวที

ประเพณีการประชันบนสังเวียนของสี่สำนักใหญ่แห่งเฉวียนโจวนี้มีมาแล้วสามสิบกว่าปีเป็นอย่างน้อย สี่สำนักผลัดกันแพ้ชนะมาโดยตลอด แต่ในหลายปีที่ผ่านมามีสำนักหุจุนแห่งหนานไห่คล้ายเสียเปรียบเล็กน้อย ดูเช่นวันนี้ศิษย์สำนักที่มารวมตัวกัน ณ สนามประลองมีเพียงสิบกว่าคน หากเทียบกับขบวนรบของสำนักอื่นที่เหลือซึ่งต่างมีศิษย์ห้าหกสิบคนก็สู้มิได้อย่างแท้จริง

เจิวอี้ยามนี้เดินลงจากเวทีประลอง ศิษย์สำนักหลังซานและสำนักตี้ถังที่เตรียมตัวขึ้นเวทีในรอบต่อไปกำลังยืนยึดเส้นยึดสายอยู่ด้านล่างเวที การประลองรอบนี้พวกมันใช้อาวุธ คนหนึ่งถือพลองหวายที่ห่อด้วยผ้าหนา คนหนึ่งถือโล่หวายและดาบไม้

เจิวอี้ลงจากเวทีแล้วหาได้กลับไปหาสำนักหุจุนทันทีไม่ แต่เดินไปทักทายผู้ชมที่อยู่ข้างเวที ผู้ที่นั่งอยู่ตรงนั้นล้วนเป็นพ่อค้าและผู้หลักผู้ใหญ่แถบเฉวียนโจว ทั้งยังมีข้าราชการท้องถิ่นหลายคนอยู่ในนั้น

พ่อค้ารุ่มรวยในงานล้วนชมเชยว่าเจิวอี้ต่อสู้ได้อย่างงดงาม ซ้ำยังยึดของแดงที่เตรียมไว้ก่อนแล้วใส่ในมือมัน สี่ด้านของเวทีประลองจัดวางป้ายดอกไม้ที่พวกมันใช้แสดงความยินดีอยู่เต็มไปหมด ยังมีของขวัญจำพวกสุราอาหารและผ้าเป็นต้น

"ยังมีอีกที่รอบ...ค่อยถึงตาไอ้เด็กเวรนั่น" จึงเจ้าพอนึกถึงคนผู้นั้น
ที่ไม่เห็นแม้แต่เงาขณะนี้ ไบหน้ายิ้มแย้มที่ผ่นคลายลงเล็กน้อย
แต่เดิมก็เดือดตาลตึงเครียดขึ้นมาอีกครั้ง

"ยังมีอีก...สิ่รอบ" ก้าวจงอีศิษย์เอกที่อยู่ข้างกายปาดเหงื่อกล่าว
"อาจารย์อาเคยไปตามหามันแล้ว...อาจารย์มีต้องเป็นห่วง ข้าว่าศิษย์น้อง
มิได้หนีไปเพราะเกรงกลัว...แต่คงจะจับกลับอีกแล้ว..."

"พวกเจ้ายังตะลึงงันอยู่ที่นี่ทำไม" ดวงตาแดงก่ำของจึงเจ้าถลึงมอง
แก้มที่ก็แดงก่ำเช่นกันเพราะฤทธิ์สุราสิ้นกระเพื่อมด้วยความโกรธ
"จะให้สำนักหู่จุนเราเสียหายยับยั้งเพราะเจ้าเด็กนั่นหรือ ยังไม่รีบ
ออกไปหาให้ทั่วอีก!"

ก้าวจงอีรู้ถึงนิสัยของอาจารย์ดี มันพยักหน้าอย่างตื่นตระหนก
และนำศิษย์น้องสามคนวิ่งออกไปจากที่แห่งนั้น

ในช่วงขณะเดือดตาลที่แสนสั้นนี้ จึงเจ้าคล้ายคืนสู่อำนาจขณะได้
ฉายาว่า 'พยัคฆ์วิระคำรน' เมื่อสิบกว่าปีก่อน แต่ก็เพียงชั่วขณะเดียว
เท่านั้น พอดีมีสุราอีกอีกหนึ่ง ไบหน้าทรงอำนาจนั้นก็อ่อนลง

"ต่อให้ต้องตีขาทั้งสองของไอ้เด็กเวรนั่นจนหัก" จึงเจ้าเข็ดมูมปาก
กัดฟันกล่าวกับตัวเองอีกครั้ง "ก็ต้องลากมาขึ้นเวทีประลองนี้ให้จงได้..."

"เสีย! เจ้าอยู่หรือไม่" เกลียวคลิ่นยักษ์ที่พกพาลังอันน่าสะพรึง
ชัดมากกระทบบนหินผาประหลาดที่ตั้งตระหง่านยื่นออกมาจากชายฝั่งทะเล
ฟองขาวกระเซ็นถูกกางเกงและรองเท้าฟางของเหยื่อชื่ออิง

มันตะโกนพลางก้าวกระโดดไปบนชะง่อนหินผา ดาบปีกปักษา
ฝักหนังขาดรุ่มเล่มนั้นตรงบันเอวแกว่งไปมาตามจังหวะการก้าว

"อยู่หรือไม่ เลิกเล่นได้แล้ว เจ้าไม่ออกมาคราวนี้จะแย่อยานะ..."

เผยชื่ออิงเปล่งเสียงตะโกน ดวงตาคาวดมองรอบด้าน ใบหน้าซูบผอม
กลัดกลุ้มอย่างเห็นได้ชัด

ต้องอยู่ที่นี้แน่นอน... ยามปกติมีเรื่องอะไรที่ตีใจมากหรือเศร้ามาก
มันก็ชอบมาหลับอยู่ที่นี้... ในที่สุด บนยอดหินผาก้อนหนึ่ง เผยชื่ออิง
พบดาบไม้หยาบที่เต็มไปด้วยรอยยุบเล่มหนึ่ง ตรงด้ามดาบย้อมด้วย
คราบโลหิตที่ยังไม่แห้งสนิท

เผยชื่ออิงถอนหายใจ ก้มตัวหยิบดาบไม้ขึ้นมา ขาทั้งสองย่อลง
ก้มศีรษะสำรวจดู ในโพรงเว้าเล็กๆ ระหว่างหินผาโพรงหนึ่ง มันพบ
ศิษย์หลานที่กำลังตามหาดังคาด

จึงเลี้ยวเปลือยเปล่าร่างท่อนบน พบช้อนเสื่อต่างหมอน ร่างกาย
ตะแคงซดขาทั้งสองหลับสนิท ท่วงทำนองนั้นเหมือนเช่นทารก เสียงกระแส
คลื่นอันรุนแรงถ่ายทอดมาในโพรงระลอกแล้วระลอกเล่า แต่มันกลับ
นอนหลับปุ๋ยราวกับใช้เสียงคลื่นนั้นต่างเพลงกล่อมนอน

เผยชื่ออิงใช้ดาบไม้ทิ่มต้นขาจึงเลี้ยวอย่างหงุดหงิด

"หลับอยู่จริงๆ ตื่นเร็วเข้า!"

จึงเลี้ยวปรือตามองเห็นอาจารย์อากี้มิได้สนใจ เพียงยื่นมือปิด
ปลายดาบออกไป

"ตื่นได้แล้ว!" เผยชื่ออิงทิ่มมันแรงขึ้น "ดูสิ ไม่รู้จักกระแวดระวังเช่นนี้
ถ้าหากข้าคือศัตรู และดาบเล่มนี้เป็นดาบจริง เจ้าคงตายนานแล้ว!"
ครั้งนี้เผยชื่ออิงออกแรงแทงปลายดาบไปบนก้นมัน จึงเลี้ยวเจ็บปวด
จนต้องตื่นขึ้นมา

มันปีนออกจากโพรงเว้านั้น เงยหน้ามองแสงอาทิตย์แรงกล้า
บนท้องนภา ยืนยี่ตบิเดอวอย่างช้าๆ

แสงอาทิตย์ส่องบนเรือนร่างที่มีอายุเพียงสิบห้าปีของมัน ผิวหนัง

สีทองแดงแน่นกระชับจนเหมือนแวววาว แต่ทุกที่กลับปรากฏรอยแผลใหม่
ที่ได้รับมาจากการทุบตี กล้ามเนื้อออกและแขนยังมีได้เจริญเติบโตเต็มที่
แต่กลับฝึกฝนจนรอยกล้ามเนื้อชัดเจนประหนึ่งท่อนเหล็ก

มันจับผมอยู่ที่ปลิวไสวกลางสายลมเสมือนเพิ่งตื่นขึ้นมาอย่างสมบูรณ์
...มันคร้านจะมีดผมจึงตัดผมส่งเดชเป็นทรงประหลาดที่ไม่สม่าเสมอกันนี้
อย่างเรียบง่าย เป็นเพราะเรื่องนี้จึงถูกอาจารย์ตีอย่างแรงอยู่พักหนึ่ง
ทั้งยังทำให้เวลามันเข้าออกสำนักต้องโปกผ้าบนศีรษะ

"เจ้าจะหลบก็หาที่ใหม่สักหน่อย" เผยชื่ออิงหยิบเสื้อออกมาจาก
ในโพรงเว้า นั้น ยัดใส่ในมือศิษย์หลาน

"ข้ามิได้หลบ" จึงเสียว "เดิมที่แค่คิดจับสักครู่หนึ่ง แต่กลับลืมนัด
ทำอย่างไรได้ ข้าเหนื่อยเหลือเกิน"

"ข้าคิดว่าเจ้าจะหนึ่งงานประลองวันนี้เสียอีก"

"ข้าอยู่ที่นี้ตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว!" จึงเสียวยื่นฝ่ามือขวาให้อาจารย์อาดู
"ตลอดจนอาทิตย์ขึ้น แกว่งต่อเนื่องหมื่นดาบ" ฝ่ามือและนิ้วมือทั้งห้า นั้น
เต็มไปด้วยรอยฉีกขาดและตุ่มพุพอง คราบโลหิตเกาะเป็นแผ่นสีแดง

เมื่อครูเผยชื่ออิงมองเห็นรอยเลือดบนดาบไม้ ก็รู้ว่าศิษย์หลานผู้นี้
ทำเรื่องโงะอะไรอีกแล้ว มันถอนหายใจพลางสั่งวงกระเป่าทำแผลออกมาจาก
ในอกเสื้อ หยิบผ้าขาวแผ่นหนึ่งออกมาฉีกเป็นเส้นยาว พันปิดฝ่ามือ
ให้จึงเสียว

แต่ความจริงในใจเผยชื่ออิงยังคงดีใจเล็กน้อยว่าศิษย์หลาน
มิใช่พวกอ่อนแอที่เอาแต่หลบหนี

"สายเกินไปแล้วหรือไม่" จึงเสียวมองดูพระอาทิตย์เหนือศีรษะ

"ไม่" เผยชื่ออิงพันแผลให้พลางกล่าว "กลับไปกับข้าตอนนี้
ยังทันอยู่"

จึงเลี้ยขมวดคิ้วทอดมองทะเล เห็นเกาะวางๆ ในระยะไกล

"อาจารย์คือตัวโง่งม" มันกล่าวพึมพำ

เดิมที่สมควรเรียกบิดาหรือบิดาบุญธรรม แต่จึงเจ้าแต่ไรมานี้
ไม่เคยอนุญาตให้จึงเลี้ยเรียกมันเช่นนี้

จึงเลี้ยคือทารกถูกทิ้งที่จึงเจ้าเก็บมาจากริมฝั่งขณะออกท่อง
เกาะเลี้ยววิ* เมื่อสิบห้าปีก่อน ชื่อที่ตั้งมาจากเหตุนี้ จึงเลี้ยที่เติบโต
อยู่ในสำนักหู้จุนแห่งนานไห้ตั้งแต่เด็กกลับเพิ่งได้รับอนุญาตให้เข้าเรียน
วิทยายุทธ์ของสำนักตอนอายุสิบเอ็ดปี...จึงเยี่ยบุตรชายหัวแก้วหัวแหวน
ของจึงเจ้าขณะอายุห้าปีก็เริ่มฝึกวิชาพื้นฐานแล้ว จึงเลี้ยมักคิดว่า
อาจารย์คงไม่ชอบบุตรบุญธรรมอย่างมันกระมัง...แต่ในเมื่อไม่ชอบ
เพราะเหตุใดจึงเก็บมันกลับมา

มีเพียงเผยชื่ออิงที่รู้ถึงเหตุผลที่ศิษย์พี่ไม่ชอบบุตรบุญธรรมผู้
นั้นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในวันหนึ่งขณะจึงเลี้ยอายุเพียงสองปี จึงเลี้ยเอง
ย่อมจำมิได้

วันนั้นในลานฝึกยุทธ์สำนักหู้จุนที่ปราศจากผู้คน จึงเลี้ยในวัยสองปี
เดินเข้าไปเล่นซน มันรู้จักตั้งไข่ได้เร็วมาก...ตอนนั้นมันเก็บดาบไม้สั้น
อันหนักอึ้งเกินไปสำหรับตนเองขึ้นมา จึงเจ้าและเผยชื่ออิงเดินเข้ามา
พอดี มองเห็นเด็กตัวเล็กเตี้ยผู้มันกลับใช้ดาบตั้งท่าต่อสู้ได้

กล่าวตามจริงย่อมมิใช่ท่าต่อสู้พร้อมประจัญอย่างแท้จริงอันใด
เพียงยกดาบไปยังตำแหน่งที่ใช้แรงกวัดแกว่งได้มากที่สุดต่ออย่างเป็น
ธรรมชาติเท่านั้น

ยามนั้นเผยชื่ออิงมองเห็นกับตาว่าสีหน้าศิษย์พี่เจ้าสำนักเปลี่ยนไป

* เกาะเลี้ยววิ หรือหมู่บ้านเลี้ยววิคืออำเภอจินเหมินในปัจจุบัน มีอีกชื่อหนึ่งคือ 'เสี่ยวจินเหมิน'
คำว่า 'เลี้ยว' ในชื่อนี้ใช้อักษร 烈 ซึ่งหมายถึง 'โชน' ใช้อธิบายลักษณะของไฟ อากาศ และภาวการณ์ที่
ดุเดือดรุนแรง

หลายปีต่อจากนั้น จิงเลี้ยงโตขึ้นยิ่งเหมือนวานรที่นิ่งไม่นั่งตัวหนึ่ง
ปีนต้นไม้ ขว้างหิน ว่ายน้ำ กระโดดเชือก...การละเล่นที่ต้องใช้ร่างกาย
และการสอดประสานเหล่านี้ ขอเพียงมันเล่นกับเด็กแถวบ้านครู่หนึ่ง
ก็เล่นเป็นทั้งหมด

เคยชื่ออึ้งรู้ว่าจิงเจ้าในตอนนั้นได้ตัดสินใจแล้วว่าจะมีให้จิงเลี้ยง
เรียนยุทธ์

ทั่วทั้งสำนักหูจุนล้วนรู้ว่าจิงเจ้าตั้งใจเลี้ยงดูจิงเยวี่ยบุตรชายโตน
ของตนเองให้เป็นเจ้าสำนักคนต่อไป ที่เก็บจิงเลี้ยงมาในตอนแรกเพียง
เพื่อหวังให้เป็นผู้ช่วยของบุตรชายตนในภายภาคหน้า มันเปลี่ยนชื่อ
บุตรชายเป็น 'เยวี่ย*' ก็เพราะปรารถนาให้มันข้ามผ่านตนเองในอนาคต
...แล้วจะให้เด็กที่ไม่มีความสัมพันธ์ทางสายโลหิตคนหนึ่งข้ามผ่าน
บุตรชายตนเองได้อย่างไร ความเห็นแก่ตัวของจิงเจ้าเป็นสาเหตุที่ทำให้
ในสิบปีที่ผ่านมาคนในสำนักหูจุนแห่งหนานไต่ต่างโรยรา ลูกศิษย์ที่
หลีกหนีตีจากไปอย่างท้อแท้สิ้นหวัง หลายปีมานี้รวมกันได้ยี่สิบกว่าคน
อาจารย์อาสองท่านเองก็จากไปเพราะไม่พอใจแนวทางปฏิบัติของศิษย์พี่
เจ้าสำนัก นับจากนั้นสำนักหูจุนก็เหลือเพียงอาจารย์อาเผยชื่ออึ้งผู้นี้

แต่ว่าอย่างไรจิงเลี้ยงเองก็แท้จริง หากว่าแม้กระทั่งวรยุทธ์ของสำนัก
หูจุนสักนิดก็ไม่รู้ ในสายตาคนภายนอกคงจะเป็นเรื่องประหลาดอย่างยิ่ง
กอบปรักกับศิษย์จำนวนมากช่วยพูดให้เด็กคนนี้ สี่ปีก่อนจิงเจ้าจึงกล้ากลืน
ฝืนใจรับจิงเลี้ยงเข้าสำนักอย่างเป็นทางการ ทว่านอกจากถ่ายทอดมวย
ให้อย่างพอเป็นพิธีไปตามอำเภอใจในวันกราบอาจารย์แล้วนั้นก็ไม่เคย
สอนวิทยายุทธมันอีกแม้แต่ครั้งเดียว เพียงทิ้งมันให้ศิษย์น้องเผย
ที่ไม่ประสบความสำเร็จจุแล คิดว่าจากนี้ไปจะวางใจได้

* เยวี่ย (越) ในชื่อของจิงเยวี่ยหมายถึงข้ามผ่าน

มันประเมินเผยชื่อองคนนี้ต่ำเกินไป...และประเมินจึงเลียต่ำเกินไป

"รีบสวมเสื้อผ้าแล้วตามเข้ามาเร็วเข้า" เผยชื่อองพนมือของจึงเลียเสร็จแล้วตบหัวไหล่มันพลางกล่าว "มิฉะนั้นจะขึ้นเวทีประลองไม่ทันจริงๆ"

"มิได้นะ" จึงเลียดึงผ้าโพกศีรษะสีครามผืนหนึ่งออกมาคลุมผมไว้ แยมยิ้มให้อาจารย์อา "ข้ายังมีได้ยึดเส้นยึดสาย..."

เผยชื่อองอยู่ร่วมกันกับศิษย์หลานผู้นี้ทุกเช้าค่ำ จะไม่รู้นิสัยมันได้อย่างไร ทุกครั้งที่มันเผยรอยยิ้มประเภทนี้คือเวลาที่กำลังมีความคิดแผลงๆ

ดังคาด หมัดขวาที่พนแถบผ้าของจึงเลียพุ่งเข้ามาทักทายใบหน้าของเผยชื่ออง!

เผยชื่อองรูปร่างฝ่ายผอม ขาดบ้จัจัยฝึกยุทธ์อันดีเยี่ยมแต่กำเนิด เช่นจึงเจ้าพัยคษฐ์ชะคาร์นผู้เป็นศิษย์พี่ มันมิได้ฝึกรับหมัดนี้ของจึงเลียเพียงหลบเฉียงและแกว่งดาบไม้ในมือตวัดไปยังหน้าแขนที่ออกหมัดของจึงเลีย รุกับรวมหนึ่ง

จึงเลียรู้ก่อนแล้วว่าอาจารย์อาชอบใช้กระบวนท่านี้จึงมิได้หัดแขนกลับมา เพียงกรีดโค้งเปลี่ยนกระบวนท่า สำแดง 'มือเปล่าฝ่าคมดาบ' และใช้กรงเล็บพัยคษฐ์จับข้อมือที่ถือดาบของเผยชื่อองเอาไว้

กรงเล็บพัยคษฐ์ของจึงเลียเข้าคว้าข้อมือเผยชื่ออง เผยชื่อองตอบได้ใช้หัวด้ามของดาบไม้กระแทกกลับใส่นิ้วมือมัน แต่การกระแทกกลับนี้ออกไปยังไม่ทันถึงครึ่งหนึ่ง จึงเลียก็เปลี่ยนกรงเล็บพัยคษฐ์เป็นฝ่ามือตบไปยังหัวด้ามนั้นจากด้านข้าง ทำให้ดาบของเผยชื่อองหลุดมือ

พวกมันประมือกันไปมาเช่นนี้ หากจะกล่าวว่าเป็นการประลอง

มีผู้กล่าวว่า เป็นการละเล่นจะตรงยิ่งกว่า คนทั้งสองล้วนสู้ไปพลาง ยี่มน้อยๆ ไปพลาง เนื่องจากคุ้นเคยกับนิสัยและจังหวะของอีกฝ่าย เกินไป หลายกระบวนการทำยังใช้ไม่ถึงครึ่งหนึ่ง หรือเพียงขยับหัวไหล่ สะบัดเอวก็รู้แล้วว่าเป็นกระบวนการทำใด เตรียมการตอบสนองและวิธีที่ได้ไว้ก่อนแล้ว ผลสุดท้ายแม้ผ่านไปนานเท่าใดกระทั่งร่างกายก็มิได้ กระทบถูกกัน เหมือนต่างฝ่ายต่างแก่กระบวนการกันอยู่โดยมีอากาศ ก้นกลางอย่างไรอย่างนั้น

แม้ว่ามีได้ออกแรงจริงจัง แต่ท่วงท่าการรุกรับของคนทั้งสอง ล้วนไม่ซ้ำ เผยชื่ออิงเริ่มตามไม่ทันแล้ว จึงเลี้ยรู้ถึงขอบเขตของ อาจารย์อา จึงควบคุมความเร็วคล้อยตามอยู่

วรยุทธ์ของอิงเลี้ยเหนือกว่าเผยชื่ออิง คือความเป็นจริงที่เกิดขึ้นมา นานเนิ่นแล้ว

เผยชื่ออิงยอมรู้สึกได้ว่าศิษย์หลานกำลังอ้อมกำลังให้มันอยู่ จึงเปลี่ยนวิธีการต่อสู้ พยายามออกกระบวนการท่าประหลาดที่ใช้ไม่บ่อย ในยามปกติจำนวนหนึ่ง บางครั้งถึงขนาดแทบจะเอาจริงเพื่อทดสอบ การตอบสนองของอิงเลี้ย จึงเลี้ยตื่นเต้นขึ้นเป็นลำดับ การฝึกซ้อมของ คนทั้งสองเปลี่ยนจากรุกหาคันเป็นป้อนกระบวนการและรับกระบวนการ

วิธีการต่อสู้ของเผยชื่ออิงดุเดือดขึ้นเรื่อยๆ จึงเลี้ยจึงอ้อมมือให้มิได้ อีกแล้ว มันก้มตัวพุ่งไปได้รักแร้เผยชื่ออิงในจิตใจ มือข้างหนึ่งกอดเอว อีกข้างหนึ่งกอดขา โถมทั้งตัวใส่จนอาจารย์อาที่ผอมสูงศูนย์ถ่วงเคลื่อน หายหลังล้ม

บนหินผาสูงที่หนุนไว้ไม่เท่ากันนี้ เดิมทีก็ยืนไม่ถ่วงอยู่แล้ว เผยชื่ออิง พอดตกใจก็กอดคออิงเลี้ยไว้พลางตะโกน "พอแล้ว! ตัวโง่งม จะล้มแล้ว" จึงเลี้ยกอดร่างอาจารย์อาไว้ให้เกือบติดพื้น กระทั่งอาจารย์อาตะโกนด่า

เหล่านั่นได้ แต่กลับมิได้มองเห็นความพยายามที่มันทุ่มเทอยู่เบื้องหลัง เพื่อตามให้ทันพวกมัน เนื่องจากไม่มีพรสวรรค์และรูปร่างที่ดีเยี่ยม มันยิ่งพึ่งพาอาศัยดวงตาและสมองของตนเองอย่างหนัก เบิกตาสังเกตว่าผู้อื่นสู้อย่างไร ฝึกอย่างไร จากนั้นไปครุ่นคิดสุดชีวิต บางครั้งเรียนกระบวนการที่ไม่เหมาะสมกับตนเองก็คิดหาทุกวิถีทางว่าจะเปลี่ยนมันมาใช้ให้เหมาะสมได้อย่างไร ต่อให้ถึงตอนสุดท้ายยังคงใช้ไม่ได้ แต่ในกระบวนการครุ่นคิดนี้ก็พบสิ่งใหม่ๆ... เผยชื่ออิงประดุก แม่ทัพคนหนึ่งที่มีกำลังทหารในมือห่างชั้นจากคู่ต่อสู้ อาจไม่เคยสู้รบชนะ แต่กลับบรรลุพิชัยสงครามประเภทหนึ่งด้วยตนเองในช่วงหลบหนีความตายจากการพ่ายแพ้ไม่หยุด

ประสบการณ์ฝึกยุทธ์พิเศษประเภทนี้ของเผยชื่ออิงอย่างไร ก็มีได้ทำให้มันกลายเป็นยอดฝีมือ แต่อาจารย์เช่นมันเมื่อพบเจอกับศิษย์เช่นจิงเลี่ย ประสิทธิภาพที่เกิดขึ้นนั้นอยู่เหนือล้ำจินตนาการของจิงเจ้าอย่างสิ้นเชิง

'อย่าได้พยายามเลียนแบบข้า' เผยชื่ออิงกล่าวเช่นนั้นขณะสอนจิงเลี่ยในวันแรก 'อย่าได้คิดเป็นข้าอีกคนหนึ่ง หรือบิดาเจ้าอีกคนหนึ่ง เปิดตาและเปิดหัวใจ ไปเรียนรู้สิ่งที่เจ้ามองเห็นว่าควรค่าแก่การเรียน และเปลี่ยนพวกมันเป็นของเจ้าเอง'

สิ่งนี้สำหรับคนเริ่มเรียนวิทยายุทธ์เดิมก็คือวิธีรำเรียนที่ผิดอย่างหนึ่ง อาจเปลี่ยนเป็นความมั่งงวยจากตัวเองหรือความละโมภในความรู้อันได้ตลอดเวลา แต่สำหรับเด็กพิเศษเช่นจิงเลี่ยกลับสำแดงศักยภาพการเติบโตสูงสุดของมันออกมา ผลลัพธ์ในสี่ปีอันแสนสั้นนั้น แม้แต่เผยชื่ออิงเองยังประหลาดใจ

เจ้าสำนักผู้จุนแห่งนานไหญ่รุ่นก่อนคือหงถึงทรงอาจารย์ของจิงเจ้า

และเผยแพร่ชื่ออิง หลังป่วยตาย ตำแหน่งเจ้าสำนักย่อมเป็นไปตามลำดับ โดยอิงเจ้าที่วรยุทธที่สุดได้รับตำแหน่งต่อ แต่เผยแพร่ชื่ออิงมีอาจลี้มเลื่อนชั่วคราว มีครั้งหนึ่งอาจารย์ซึ่งกำลังป่วยอยู่บนฟูกกล่าวกับมันว่า 'บางทีความรุ่งเรืองหรือล่มสลายของสำนักหู่จุน วันหนึ่งอาจอยู่ในมือเจ้า...'

มือข้า? เผยชื่ออิงในตอนนั้นสายหน้าอย่างมีอาจเชื่อ ภายหลังหลายปีล้วนคิดไม่ออกมาโดยตลอดว่าเพราะเหตุใดอาจารย์จึงกล่าวเช่นนั้น

แต่มองเห็นจริงเลยในตอนนั้น มันเริ่มเข้าใจแล้ว

"อาจารย์อา ไปกันเถอะ" จิงเลี่ยยิ้มพลางดึงเผยแพร่ชื่ออิงมา "ข้าจะลงสนามแล้ว"

"เลี่ย..." เผยชื่ออิงสังเกตศิษย์หลาน "เจ้า...ไม่เป็นไรนะ รอบนี้..."

จิงเลี่ยหยิบดาบไม้มาจากมือเผยแพร่ชื่ออิง พาดไว้บนหัวไหล่อันกว้างขวาง ทอดมองทะเลอากาศเนย์ นั่นคือทิศที่มันถือกำเนิด แน่นนอนว่าที่จริงแม้กระทั่งอิงเจ้าก็ไม่แน่ใจว่ามันถือกำเนิดที่เลี่ยอวีหรือไม่ หรืออาจแค่ถูกคนคุมไปทิ้งไว้ที่นั่น กระทั่งเป็นชาวฮั่นหรือไมก็ไม่แน่ชัด หญิงสาวในแถบนี้ถูกโจรสลัดแคว้นวอซ่มขึ้นแล้วทิ้งมาร้าวชนไว้ เรื่องพรรค์นี้มีมานานัก

"เลี่ย..." เผยชื่ออิงกอดคอมันพลางกล่าว "ครั้งนี้เจ้าอดทนไว้ อย่างนุ่มบ่าม หาไม่เจ้าสำนักจะไล่เจ้าไป ขอเพียงเจ้าได้อยู่ต่อ ข้าเชื่อมันว่าอนาคตป้ายของสำนักหู่จุนแห่งหนานให้เจ้าต้องได้แบกรับเป็นแน่" คำพูดที่เผยแพร่ชื่ออิงกล่าวต่อจิงเลี่ยแฝงความปรารถนาเช่นเดียวกับคำพูดที่หญิงหงบอภมันในปีนั้น

วันนี้คือครั้งแรกที่จิงเลี่ยเป็นตัวแทนสำนักหู่จุนขึ้นเวทีประลอง ตั้งแต่กราบเข้าสำนักมา

แต่กลับเป็นความพ่ายแพ้ที่แน่นอน

จึงเลียมิได้กล่าวคำใด มันกระโดดไปตรงหินผาในที่ตั้งด้านล่าง
ทั้งอาจารย์อาไว้วิ่งปริไปตามเส้นชายฝั่งทะเลคนเดียว

นั่นคือทิศทางของเวทีประลอง

ชื่อเย่าอู่ศิษย์สำนักหลังซานก้าวขึ้นเวทีประลองแล้ว นี่คือการต่อสู้
ด้วยอาวุธ ศีรษะ หัวไหล่ และลำตัวของชื่อเย่าอู่ล้วนสวมใส่เกราะหนัง
มันถือดาบไม้เล่มหนึ่ง กำลังร่ายควงดาบแต่ละครบวนไม่หยุดยั้ง
ทั้งเพื่อเป็นการยืดเส้นยืดสาย และแสดงฝีมือต่อกลุ่มผู้ชมรอบเวทีประลอง

แต่ที่มุมตรงข้ามของเวทีประลองยังคงว่างอยู่

จึงเจ้ากำลังดีมีสุราขวดที่สี่ของวันนี้ ฤทธิ์สุราทำให้หน้าตาเกรี้ยวกราด
แต่เดิมของมันน่ากลัวยิ่งขึ้น ศิษย์สองคนข้างเก้าอี้ไม่มีสักคนกล้าส่งเสียง

ณ ที่แห่งนั้นกลับมีคนผู้หนึ่งเด็ดดาลและร้อนใจว่าจึงเจ้าเสียอีก
นั่นคือชื่อชิงหลงเจ้าสำนักหลังซาน มันถลิ่งมองไปยังจึงเจ้าจากข้างขวา
สายตานั้นกำลังตำหนิอย่างเห็นได้ชัดว่าพวกเจ้าทำบ้าอะไร โดยเฉพาะ
ผู้ที่อยู่บนเวทีประลองคือหลานบังเกิดเกล้าของมัน มันยังไม่อยากให้
ชัยชนะอันแน่นอนนี้ต้องถูกทำพัง

จึงเจ้าเหลือบเห็นสายตาถามไถ่ที่ชื่อชิงหลงส่งมา ทำได้เพียงสร้าง
มองไม่เห็น

กลุ่มผู้ชมรอบเวทีประลองเองก็โวยวาย สัญญารับรองเป็นตาย
ที่แขวนสูงอยู่บนเสาไม้ข้างเวทีมีเพียงตัวหนังสือลงนามของชื่อเย่าอู่
คนเดียว ตำแหน่งลงลายมือด้านล่างของจึงเลียมินักหู่จนกลับยังคง
ว่างอยู่

ยุทธภพแถบเฉวียนโจว ใต้ห้ำแบ่งเป็นสี่ส่วนโดยสำนักหลังซาน

สำนักหมื่นเจียว สำนักตี่ถั่ง และสำนักหู่จุนแห่งหนานไห่มาอย่างยาวนาน
 สี่สำนักใหญ่แรกเริ่มล้วนอาศัยความสามารถแท้จริงสร้างชื่อเสียง
 ในการประลองบนเวทีประลองกลางแจ้งนี้ หลังมีชื่อเสียงก็บ่มเพาะ
 และส่งศิษย์ขึ้นเวทีออกศึกมาโดยตลอดเพื่อป้องกันชื่อเสียงมิให้ตกต่ำ
 แต่ต่อมาเมื่อสี่สำนักผูกขาดอำนาจยุทธภพท้องถิ่นสำเร็จ เพื่อหลีกเลี่ยง
 การชิงดีชิงเด่นสั่งสมความแค้นกันระหว่างแต่ละสำนัก สำนักทั้งสี่จึง
 ค่อยๆ เริ่มมีสัญญาฉบับในการต่อสู้คือยกนี้หากพวกเขาชนะแล้ว ยกต่อไป
 ก็ส่งศิษย์ที่กำลังค่อนข้างด้อยให้เจ้ากอบกู้หน้าตา

จนแล้วจนเล่า สัญญาฉบับนี้ยิ่งพัฒนาเป็นความร่วมมือระหว่าง
 สี่สำนัก ทุกครั้งก่อนต่อสู้ก็จะหารือกัน กำหนดแพ้ชนะของทุกรอบกัน
 ภายใน

เวทีประลองกลายเป็นการแสดงวิชาต่อสู้ โอกาสที่ศิษย์จะได้
 รับบาดเจ็บสาหัสก็ลดลง แต่ละสำนักก็มีแรงกดดันในการแข่งขันกัน
 น้อยลง ประเพณีการกำหนดแพ้ชนะนี้เริ่มขึ้นเมื่อประมาณยี่สิบปีก่อน
 จนกลายเป็นกฎเกณฑ์ลับๆ ระหว่างสำนักในเฉวียนโจว จนกระทั่งวันนี้
 สิ่งที่เรียกว่าการต่อสู้ประลองฝีมือเสื่อมลงจนกลายเป็นการแสดง
 เพื่อรักษาชื่อเสียงและหน้าตาไปแล้ว

การต่อสู้หลอกๆ บนเวทีประลองค่อยๆ กลายเป็นธรรมเนียม
 ในยุทธภพหลายพื้นที่ ถึงอย่างไรคนทั่วไปดูการต่อสู้ก็เป็นการ
 จับกลุ่มกันสร้างความสนุกเร้าใจเล็กน้อยเท่านั้น ไหนเลยจะมองออก
 ถึงช่องโหว่หรือพิรุณ บางคราวหากมีคนนอกบางคนมองออก ตัวมันเอง
 ก็ต้องเป็นคนในแวดวงอย่างแน่นอน ขนบธรรมเนียมยุทธภพขวางอยู่
 ย่อมเกรงใจที่จะเปิดโปง

วสันตฤดูปีนี้สำนักหู่จุนแห่งหนานไห่ได้ผลงานชนะเลิศสองเล่มหนึ่ง

ไปแล้ว การต่อสู้ดิ้นรนครั้งนี้จึงกำหนดให้เพียงชนะหนึ่งแพ้สาม
ชัยชนะหนึ่งเดียวในวันนี้เมื่อครูได้ให้จึงเยวียไปแล้ว ที่เหลือรวมถึง
จึงเลียรอบนี้ล้วนต้องพ่ายแพ้

แต่ถ้าหากคนไม่มากก็จะแพ้มิได้ อย่างมากเพียงแค่สละสิทธิ์
เท่านั้น มิอาจเอาชนะศิษย์ของสำนักหู่จุนได้อย่างแท้จริงต่อหน้าผู้คน
ความพ่ายแพ้ที่สำนักหลังซานจ่ายไปก่อนหน้าโยมิไซการให้เปล่า
ชื่อชิงหลงจึงร้อนใจอย่างมาก

ชื่อเย่าอู่บนเวทีเองก็เริ่มก้าวเดินอย่างไม่สบายใจแล้ว มันยอม
รู้ก่อนแล้วว่าวันนี้ตนเองคือตัวชูโรงแห่งชัยชนะของสำนัก คู่ต่อสู้เป็น
เด็กชายที่เยาว์วัยกว่าตนเองสิบปีขึ้นไป ข้ายังลงสนามเป็นครั้งแรก
ชื่อเย่าอู่ตัดสินใจก่อนแล้วว่า จะสู้อย่างเหี้ยมโหดประมาณหนึ่งให้ดู
เหมือนชนะได้อย่างสบายๆ ทว่าตอนนี้เด็กเวรนั้นยังไม่ปรากฏตัวสักที
มันยิ่งตัดสินใจว่าประเดี๋ยวจะใช้ดาบไม้โดยไม่ยั้งมือ

จึงเจ้าแทบจะทบขวิดสุราให้แตกอีกหนึ่งขวด แต่ขวดนี้ยังเหลือ
อีกครั้งหนึ่งที่ยังมิได้ดื่ม มันจึงอดทนไว้

ครั้งนี้มันแหกกฎตัวเองให้จึงเสียดลงสนามต่อสู้ อีกทั้งยังเป็น
ความพ่ายแพ้ที่นัดหมายไว้แล้ว ก็เพื่อจะทดสอบว่าบุตรบุญธรรมคนนี้
ชื่อสัตย์เชื่อฟังพอหรือไม่ หากว่าแสดงได้ดี จึงเจ้าก็จะพิจารณาสอน
วรยุทธ์แท้จริงจำนวนหนึ่งให้มันอย่างเป็นทางการ อย่างไรก็ตามนี่
คนของสำนักหู่จุนก็ไม่เพียงพอ มีศิษย์มีฝีมือเพิ่มมาอีกหนึ่งคน อีกทั้ง
เป็นคนแท้จริง ก็ไม่นับว่าเป็นเรื่องเลวร้าย ถึงอย่างไรจึงเลียเรียนยุทธ์
เข้าไปหลายปีเช่นนี้ ข้ายังอ่อนกว่าจึงเยวียแปดปี คงมีโอกาสไล่ตามพี่ชาย
ได้ทันอีก

อย่างมากเวลาถ่ายทอดให้มันก็สงวนสุดยอดวิชาไว้หน่อยก็เพียงพอ

...แต่เด็กชายผู้นี้กลับทำให้สำนักหุ่นยนต์อายต่อนหน้าผู้คนมากมายเช่นนี้
จึงเจ้าจึงตัดสินใจทอดทิ้งบุตรบุญธรรมคนนี้ไปตลอดกาล

"ไม่รอแล้ว" มันมองดูชายชรา กวนเหวยเฉิงศิษย์ลำดับห้า
ยืนอยู่ใกล้ที่สุดพอดี "เหวยเฉิง เจ้าขึ้นไป" กวนเหวยเฉิงตะลึงงัน
แต่รู้ว่าคำสั่งอาจารย์ยากฝ่าฝืน ศิษย์ที่ศิษย์น้องข้างกายเริ่มสวมเกราะหนัง
ให้มัน

แต่ขณะเพิ่งสวมเกราะอก ตรงปากทางเข้าของสนามประลองยุทธ์
กลับมีเสียงเอะอะโวยวายดังขึ้น

จึงเลี้ยยังคงเปลือยท่อนบน เสื้อพาดอยู่บนหัวไหล่ มือข้างหนึ่ง
ถือดาบไม้ วิ่งกระโจนเท้าเปล่าบนพื้นทราย ผ่านปากทางเข้าโครงไม้ไผ่
ที่ประดับดอกไม้กระดาษเต็มไปหมด บุคตรงเข้ามา

ในที่สุดจึงเจ้าก็มองเห็นเด็กชายที่ทำให้มันกังวลอยู่นานแล้ว
แต่มีเพียงไม้โลงอก ซ้ำหน้าตากลับเตี้ยดดาลยิ่งขึ้น แต่งกายเช่นนี้
เหมือนวานรโดยแท้ เหมาะสมแล้วหรือ

จึงเลี้ยมิได้มองบิดาบุญธรรม เพียงยิ้มน้อยๆ ให้เหล่าศิษย์ที่
ยกนิ้วหัวแม่มือบอกเป็นนัยว่าช้าไหว ฝ่าเท้าไม่หยุดสักขณะที่วิ่งไปยัง
เวทีประลอง กลุ่มผู้ชมด้านหน้าเปิดทางให้ผ่านไปพลางปรบมือให้มัน
ไปพลาง

จึงเลี้ยอาศัยแรงส่งจากท่าวิ่งยื่นมือจับขอบเวที กระโดดสองเท้า
ขึ้นเวทีประลองที่ความสูงไม่ต่างจากมันเท่าไรนั้น ผู้คนเห็นมันดูปราดเปรียว
ก็ให้ร้องยินดีอีกพักหนึ่ง มือกลองมูมเวทีเองก็คล้อยตามบรรยากาศ
เร้าร้อนนี้ ดีเป็นจังหวะเร่งถึงพักหนึ่ง

ชื่อเยาอู่ที่อยู่ตรงข้ามพาดดาบไม้ไว้บนเกราะไหล่ จ้องมองเด็กชาย
ตรงหน้าเขม็ง มองเห็นจึงเลี้ยที่อ่อนกว่าตนเองสิบสามปี ร่างเตี้ยกว่า

ตนเองหนึ่งศีรษะ ท่าทางกลับพระนางเช่นนี้ ชื่อเย่าอู่ก็ยิ่งขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
"จอมยุทธ์น้อยจิง! จอมยุทธ์น้อยจิง!" สุ่มเสียงหนึ่งร้องเรียก
อยู่ระหว่างฝูงชนที่เสียงดังแข็งแะ

จิงเลยมองไปข้างเวที เห็นเป็นเก้าเก้าหลักแห่งโรงจ่านา 'เหิงทงยาเฮ่า'
ที่ใหญ่ที่สุดในเมืองเฉวียนโจว มันยุติธรรมกับผู้อื่นมาโดยตลอด
เนื่องเพราะสืบทอดว่าปีมานี้ล้วนถูกเชื้อเชิญมาเป็นผู้รับรองการต่อสู้
ประลองฝีมือในพื้นที่

เก้าเก้าหลักรูปร่างหาได้สูงใหญ่ไม่ ทำได้เพียงเผล่ออกมาครึ่งศีรษะ
อยู่ข้างเวที ซ้ำยังยื่นมือยกพู่กันด้ามใหญ่ขึ้นสูง

"จอมยุทธ์น้อยจิง ท่านยังมีได้ลงนามในสัญญารับรองเป็นตาย
เลยนะ!"

จิงเลยเดินไปหา แต่กลับมิได้ลงจากเวทีประลอง มันแค่กำตัว
หยิบพู่กันมา พอร่างยื่นตรงก็ตัววัดแขน ขว้างพู่กันนั้นไปยังเสาที่แขน
สัญญารับรองเป็นตายข้างเวทีทันที

พอจิงเลยลงมือ จิงเจ้าก็เลิกคิ้วขึ้น

เพลงหัตถ์นี้... คือเพลงขว้างเชือกโผที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะ
ในสำนักหู่จุน! เหตุใดมันถึงใช้เป็น

เมฆชื่ออิง เจ้าสารเลวนั้น... สอนมันมาแต่สิ่งนี้เชียวหรือ

พู่กันลอยพุ่งไม่เอนเอียงตกลงตรงตำแหน่งว่างเปล่าด้านล่าง
ของชื่อจิงเลยบนสัญญารับรองเป็นตายนั้น ค่อยดีดกลับร่วงหล่นลง
ทิ้งรอยประทับหมึกดำที่ทั้งเหมือนเปลวไฟทั้งเหมือนเกลียวคลื่นเอาไว้
ปลายหางยังป้ายไปทับชื่อของชื่อเย่าอู่ด้านข้างครึ่งหนึ่ง

"ข่าลงนามแล้ว" จิงเลยยิ้มพลางกล่าว สัญญารับรองเป็นตายนั้น
ห่างจากข้างเวทีไม่กี่ชื่อ วิชานี้ความจริงไม่ยากเกินไป แต่ท่วงท่า

ที่มันขว้างพู่กันลงนามนั้นสง่างามยิ่งนัก ผู้คนต่างโห่ร้องอย่างตื่นเต้น
อีกพักหนึ่ง

ชื่อเยอาอูไม่ได้อดतालแต่กลับแยมยิ้ม เดินเข้ามาใกล้ กล่าวกับ
จิงเลี่ยด้วยสຸ້มเสียงแผ่วเบา "เจ้าทำอะไรผิดไปหรือไม่ ตอนนี้ทำเป็นเก่ง
ประเดี่ยวขณะลงเวทีอาจดูไม่งามนัก"

จิงเลี่ยเพียงแยมยิ้มให้มัน ไม่แสดงความเห็น ชื่อเยอาอูคิดในใจ
อีกพักหนึ่งเจ้าก็จะยิ้มไม่ออกแล้ว

ยามนี้เผยชื่ออิงและพวกก้าวของอัสศิษย์ทั้งสามคนเพิ่งปรากฏตัว
จากปากทางเข้าลานประลองยุทธ์ พวกมันพบกันที่ท่าเรือด้านโน้น
เผยชื่ออิงวิ่งจนหอบหายใจแฮกๆ นำศิษย์กลับมาในค่ายพักนักของ
สำนักหู่จุน

จิงเจ้าใช้สายตาดูต้นจ้องมองศิษย์น้องครูหนึ่งแต่ก็ได้กล่าวคำ
มันมองไปยังเวทีประลองอีกครั้ง

"อย่ามัวชักช้าอะไร" ชื่อเยอาอูบนเวทีกล่าว "รีบกลับลงเวทีไป
สวมเกราะป้องกันให้ดี ข้าเตรียมพร้อมนานแล้ว เจ้ายังไม่เสร็จอีก"

จิงเลี่ยยังคงหน้าระรื่น "ข้าไม่ต้องสวม วันนี้ข้ามาตีคน มิใช่ถูก
คนตี" จิงเลี่ยกล่าวคำนี้เสียงดังมาก กลุ่มคนสี่สำนักใหญ่ตรงชบวนธง
ด้านโน้นทั้งหมดล้วนได้ยิน

ชื่อเยอาอูตกตะลึง

เด็กนี้... จะเอาจริงหรือ ชื่อชิงหลงเจ้าสำนักหลังซานเดือดดาลขึ้น
กว่าเดิม ถลึงมองไปยังจิงเจ้าที่อยู่ไกลๆ จากนั้นส่งสายตาให้หลานชาย
บนเวที *ไม่ว่าเด็กคนนี้จะเอาจริงหรือไม่ ไม่ต้องยังมี!*

เผยชื่ออิงและศิษย์สำนักหู่จุนกลุ่มหนึ่งล้วนร้อนใจอย่างมาก
มองจิงเลี่ยบนเวที ใช้สีหน้าตักเตือนมันทันใดว่า *อย่าทำบ้าๆ นะ!...*

เจ้าอยากถูกขับออกจากสำนักหุ่จุนหรือ จิงเลี่ยกลับจงใจไม่มองมา
ด้านนี้สักแวบ เดินไปบนเส้นแบ่งเขตที่ใช้หมึกสีชาดทาเป็นเส้นนั้น
บนเวทีประลอง

ชื่อเย่าอู๋เดิมทีคิดว่าเป็นการแสดงฉากหนึ่ง พอรู้ว่าจู่ๆ ก็เปลี่ยนเป็น
การต่อสู้จริงกะทันหันจึงอดมิได้ที่จะเคร่งเครียดขึ้นมา หัวใจเต้นรัวตุบๆ
แต่จะลงเวทีไปทั้งอย่างนี้มีได้ มันเองก็จำใจยืนอยู่หลังเส้นแบ่งเขต
ของตนเองด้านนั้น

ถ้าแก่หลี่เห็นคนทั้งสองยืนนิ่งจึงขมึมือบอกเป็นนัย มือกลองมุ่มเวที
ตีอย่างแรงเสียงดัง

เสียงกลองยังดังก้องไม่หยุด จิงเลี่ยวิ่งจ้ำอ้าวออกจากเส้นแบ่งเขต
ยกดาบไม้ชิงฟันแสกหน้าชื่อเย่าอู๋!

จิงเจ๋ามองเห็นก็ตกใจ จิงเลี่ยแม้รูปร่างผอมบาง แต่การวิ่งกระโดด
ออกดาบกระบวนนี้เป็นการประสานมือเท้าได้ดียิ่งนัก แรงของกระบวนท่า
ดาบหนักหน่วงซ้ำของอย่างยิ่ง แสดงแก่นแท้ของ 'เพลงดาบลูกตุ้มบิน'
สำนักหุ่จุนได้อย่างครบถ้วน!

...มันเรียนเพียงสี่ปีมิใช่หรือ

มีเพียงเฉยชื่ออิงและศิษย์แห่งสำนักหุ่จุนเช่นพวกกั๋วฉงอู้ไม่กี่คนที่มี
มิได้รู้สึกประหลาดใจ ครึ่งปีที่ผ่านมา ภายใต้การขอร้องของอาจารย์อา
พวกมันเคยลอบประลองกับจิงเลี่ย ผลสุดท้ายก็พ่ายแพ้กันโดยทั่วหน้า
นี่คือสาเหตุที่พวกมันขอร้องอาจารย์ให้ส่งจิงเลี่ยต่อสู้ ศิษย์น้องเล็กคนนี้
ไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน มันต้องเชิดชูเกียรติของสำนักหุ่จุนแห่งหนานไห่
ได้เป็นแน่ หากมิให้มันมีประสบการณ์ประมือกับคนนอกมากสักหน่อย
(ต่อให้เป็นการต่อสู้ปลอมๆ ก็ยังดี) เช่นนั้นก็น่าเสียดายเหลือเกิน

แต่ตอนนี้พวกมันกลับเสียใจเพราะว่าจิงเลี่ยเอาจริงเช่นนี้!

วิถีอันทรงพลังของท่าดาบลูกตุ้มบินของจิงเลี่ยทำให้ซือเย่าอู่
มิลังเล่อกต่อไป มันรีบยกดาบมารับเอาไว้ ตีดาบที่พื้นมากลับไปดังตม
จากนั้นเปลี่ยนกระบวณท่าเสือกแทงไปยังใบหน้าจิงเลี่ย!

ได้เผชิญการต่อสู้จริงกับซือเย่าอู่ จิงเลี่ยตื่นเต้นจนฉีกยิ้ม เอียงศีรษะ
หลบดาบที่แทงมาพร้อมยิ้มแรงดีดกลับจากการปะทะดาบกัน หมุนตัว
พลิกมือฟันขวางใส่เป็นดาบที่สอง!

ซือเย่าอู่อย่างไรก็เป็นหลานชายของเจ้าสำนัก ซ้ำยังถูกคาดหวัง
เป็นว่าที่เจ้าสำนักของสำนักหลิงซานในอนาคต วรยุทธ์ของมันย่อม
ไม่อ่อนด้อย มันลดดาบใช้แรงสกัดดาบพลิกมือนี้ไว้ ไม่ว่าจะรูปร่างหรือ
อายุของมันล้วนเหนือกว่าจิงเลี่ยมากนัก แรงในมือก็ยอมมากกว่า
ดาบไม้ของจิงเลี่ยถูกตีออกอีกครั้ง ซือเย่าอู่อาศัยช่องโหว่เปลี่ยนดาบไม้
เป็นแนวขวาง ฟันไปยังข้างเอวจิงเลี่ย จิงเลี่ยกลับก้าวถอยหดตัวได้ทัน
ปลายดาบเพียงเฉียดผ่านหน้าท้องไป

ซือเย่าอู่อาศัยท่าจู่โจมนี้สำแดง 'เพลงดาบใบไม้' ของสำนัก
อย่างต่อเนื่อง อืดใจเดียวกระหน่ำฟันสามดาบ แต่จิงเลี่ยฝีมือร่องไว
เพลงเท้าเดินเฉียดหลายครั้งหลบได้ทั้งหมด

ความจริงที่จิงเลี่ยไม่สวมเกราะป้องกันนั้นหาได้กล้าหาญโดย
ไร้แผนการไม่ แต่ล้วนผ่านการวางแผนแล้วว่าแม้เป็นเพียงเกราะหนัง
แต่ก็ต้องมีน้ำหนักอย่างแน่นอน ซ้ำยังผูกไว้แน่นกับร่างกาย หาก
สวมมันต่อสู้ต้องสิ้นเปลืองแรงกายไม่น้อย เดิมทีรูปร่างมันกับซือเย่าอู่
ก็ต่างกัน แบนน้ำหนักของเกราะหนังเข้าไปอีกก็จะยิ่งเสียเปรียบ หาก
เคลื่อนไหวไม่ยืดหยุ่นก็จะไม่เอื้อต่อการฝืนชนของมัน จิงเลี่ยจึงไม่สวม
เกราะป้องกัน ใช้ความเร็วตัดสินแพ้นะ โอกาสถูกดาบจิงน้อยกว่า

แน่นอนว่าจิงเลี่ยเองก็ต้องเสี่ยงอันตรายได้รับบาดเจ็บอย่างหนัก

จากการถูกดาบ

แต่ว่า...การต่อสู้เดิมทีก็เป็นการเดิมพันประเภทหนึ่ง

ดาบไม้ทุกท่าที่ซื่อเย่าคู่ปลุกเร้าความเร็วและกำลังโจมตีลั่นวง
เจียดผ่านร่างของจึงเลียไป กลุ่มศิษย์ที่ด้านล้างเวทีเคร่งเครียดแทนมัน
มีเพียงเผยชื่ออิงผู้เป็นอาจารย์อาที่ยิ่งดูยิ่งตื่นเต้น

ทุกดาบจึงเลียลั่นวงมองดูอย่างแม่นยำสุดขีด จึงใช้ท่าทาง
การหลบเลี่ยงที่น้อยที่สุดหลบพ้นไปได้

ในหลายดาบที่หลบได้ จึงเลียยังใช้หนึ่งดาบตีโต้ไปยังซื่อเย่าคู่
ทุกครั้งซื่อเย่าคู่คิดจะอาศัยความเป็นต่อต้านพลังกำลัง โจมตีดาบไม้
ที่จึงเลียจู่โจมมาให้หลุดมือ แต่จึงเลียก็มักส่งผ่านแรงไปยังข้อมือ
ในชั่วขณะสุดท้าย รับแรงสะท้อนกลับของดาบไม้ที่ปะทะกันไว้ได้
นี่ทำให้ซื่อเย่าคู่สูญเสียเร็วแรงมากเกินขอบเขต มันมีอาจโจมตีได้
สมดังใจหมาย จึงเข้ารุกจึงเลียต่อเนื่องอย่างร้อนใจ แต่ยังคงถูกจึงเลีย
ที่ทักษะดูจวนรแค้นแก้วหลบได้...

กลุ่มคนรอบเวทีประลองลั่นวงเคยแต่เพียงชมดูการต่อสู้ที่ประหนึ่ง
การละเล่นหลอกลวงที่ยังแรงเอาไว้ เพิ่งได้เห็นการต่อสู้แท้จริงอันเร้าใจ
ที่หุ่ที่สุดกำลังเช่นนี้กับตาเป็นครั้งแรก แต่ละคนจดจ่อจนปากอ้าตาถลิ่ง
หยุดเสียดตะโกนลงอย่างไม่รู้ตัว สนามประลองยุทธ์เจียบส่งดังลงอย่าง
นอกเหนือความคาดหมาย ได้ยินเพียงลุ่มเสียงของดาบไม้ทุกกระบวนท่า
ที่ปะทะกันของคนทั้งสองบนเวที

หากว่าเป็นยามปกติ การฝึกฝนยุทธ์และประสบการณ์ของ
ซื่อเย่าคู่ควรอยู่เหนือกว่าจึงเลียเล็กน้อย แต่วันนี้มันเตรียมขึ้นเวทีมา
แสดงตามที่กำหนดไว้ล่วงหน้า มิได้ฝึกซ้อมมาอย่างเต็มที่โดยสิ้นเชิง
ถึงขนาดยังตีมีสุราเล็กน้อยกับศิษย์น้องหลายคน หลังเข้าสนามพลันรู้ว่า

เปลี่ยนเป็นผู้จริงแล้ว ภายใต้ความรีบร้อนในการเปลี่ยนแปลงสภาพจิตใจ
 รับผิดชอบ จิตใจก็เคร่งเครียดอย่างเลียงมิได้ สิ่งนี้ส่งผลกระทบต่อการ
 สำแดงวิชาและสมรรถภาพร่างกายอย่างมาก หลังสองฝ่ายปะทะกัน
 หลายสิบตลบ ปากของซือเย่าอู่ก็ค่อยๆ อ้ากว้างยิ่งขึ้น เห็นได้ชัดว่า
 เริ่มจะใช้ปากช่วยหายใจแล้ว

จึงเลียเลียเห็นอกกับปฏิกิริยานี้ก็เกิดมุมปากขึ้น มันรู้ว่ากลยุทธ์
 แผนกลยุทธ์ของตนเองบรรลุผลแล้ว

เผยชื่ออิงไหนเลยจะไม่รู้ถึงกลยุทธ์ของศิษย์หลาน มันเองก็เผยแพร่
 รอยยิ้มคล้ายคลึงกับจึงเลียอยู่กลางแจ้ง

ชื่อชิงหลงก็สังเกตเห็นว่าศิษย์หลานบนเวทีมีที่ท่าไม่ดีเสียแล้ว จึง
 ตะโกนหนึ่งเสียง "นั่งเข้าไว้! อย่าใจร้อน!" แต่ก็สายเกินไปแล้ว

จึงเลียฟาดตบดิ่งตรงจากเหนือศีรษะแสกหน้าซือเย่าอู่
 ขณะที่มันออกตบก็รู้อยู่แล้วว่าซือเย่าอู่จะสกัดอย่างไร
 ส่งผ่านแรงเต็มเปี่ยมยกตบขวางมาอีกครั้ง คิดจะกระแทกตบ
 ในมือซ้ำให้หลุด

คาดเดาเจตนาของศัตรูก่อน ไม่ว่าจะฝึกทักษะหรือต่อสู้ล้วนต้อง
 ใช้สมอง นี่คือนี่สิ่งล้ำค่าที่สุดที่อาจารย์อาผะสอนมัน

ตบไม้ของซือเย่าอู่กวาดขวางบรรลุถึงดังคาดเดาไว้ไม่แตกต่างกัน
 แม้แต่น้อย อีกทั้งเป็นเพราะสูญเสียแรงกาย อานุภาพและความเร็ว
 ของตบกวาดนี้ล้วนอ่อนลง

...ได้เวลาแล้ว

ตบพื้นตรงของจึงเลียฟาดออกไปครึ่งทางพลันชะงักนิ่ง ออก ไหล
 กล้ามเนื้อแขนขวาเกร็งหดจนแข็งแกร่งสุดขีดในชั่วพริบตา ข้อต่อแข็งแน่น
 เปลี่ยนเป็นรับการกวาดตบของซือเย่าอู่สุดกำลัง!

ภายใต้การปะทะอย่างดุเดือด ดาบไม้ของซือเย่าอยู่หยุดชะงักลงแล้ว
หมัดซ้ายที่เตรียมปล่อยออกอยู่ก่อนแล้วของจิงเลี่ย ฉวยโอกาส
อันแสนสั้นนี้เสยหมัดพยัคฆ์หัวทึระจากล่างขึ้นบน ไข้ข้อต่อนิ้วกลาง
โจมตีข้อนิ้วมือขวาที่จับดาบของซือเย่าอย่างแม่นยำ!

ความเจ็บปวดจากกระดูกข้อนิ้วแตกดูจสายฟ้าผ่าไปตามแขน
ส่งผ่านสู่สมอง ไม่ว่าจะล่าช้าอย่างไรก็มีอาจด้านรับ นิ้วมือขวาทั้งห้า
ของซือเย่าอยู่ปล่อยด้ามดาบออกโดยไม่รู้ตัว

วิชาโจมตีข้อนิ้วผู้อื่นประเภทนี้จิงเลี่ยคิดออกมาเองทั้งหมด
เผชิญหน้ากับผู้ใหญ่ที่สูงใหญ่ยิ่งกว่าตนเอง หากใช้กระบวนท์
หมัดมือเปล่าโจมตีเป้าหมายใหญ่บริเวณศีรษะ ท้อง เอวเหล่านี้ย่อม
ไม่มีผลอะไร จะประชิดตัวโจมตีหู ตา ลำคอ ของลับ จุดสำคัญเหล่านี้
ช่วงแขนของตนเองก็ยาวไม่พอ...คิดไปคิดมา ที่ปลอดภัยและได้ผลที่สุด
ก็คือโจมตีนิ้วมือที่กระดูกบอบบางที่สุดที่ฝ่ายตรงข้ามยื่นออกมาไกลที่สุด

แน่นอนว่าจะโจมตีถูกนิ้วมือที่เคลื่อนไหวรวดเร็วและเป็นเป้าหมาย
เล็กนั้น นอกจากต้องแม่นยำสุดขีดแล้ว ยังต้องหาวิธีทำให้มันช้าลง...
ดังเช่นเมื่อครู

การประลองอาวุธบนเวทีโดยทั่วไป หากอาวุธของฝ่ายใดหลุดมือ
ร่วงลงก็ตัดสินแพ้ชนะได้แล้ว แต่ซือเย่าผู้เด็ดดาลไม่ยินยอมเป็นอันขาด
เมื่อมือขวาเจ็บปวดจนต้องปล่อยดาบ มือซ้ายก็พลันยื่นออกไปหมายจับ
หมัดซ้ายของจิงเลี่ยเพื่อพันตูประชิดตัว

ถ้าหากเป็นผู้คนที่คุ้นเคยกับกฎเกณฑ์การต่อสู้ การจู่โจมกะทันหัน
อย่างไม่ยอมแพ้ของซือเย่าอาจจะสัมฤทธิ์ผล แต่กลับไร้ประโยชน์
ต่อจิงเลี่ยที่เหยียบขึ้นเวทีประลองเป็นครั้งแรกโดยสิ้นเชิง เส้นประสาท
มันทั้งร่างล้วนตื่นตัวอย่างมาก หมัดซ้ายหดกลับมาก่อนแล้ว ในขณะที่

เดี๋ยวกันมือขวาก็ใช้ด้ามดาบกระแทกกลับไปยังนิ้วทั้งห้าที่กางยื่นมาของซือเย่าอู่ ทูบนิ้วก็อ้อมมันหักหนึ่งนิ้ว!

จึงเลี้ยวอย่างไรก็มีนิสัยเหมือนเด็กหนุ่มทั่วไป กอปรกับประลองกับคนนอกครั้งแรกก็สู้ได้ราบรื่นตั้งใจหมายเช่นนี้ก็เกิดความตื่นเต้นประเดี๋ยวหนึ่ง ดาบในมือเปลี่ยนไปตามท่า ปลายดาบแทงหยั่งออกไปเฉียงๆ

ซือเย่าอู่รู้สึกเพียงศีรษะข้างซ้ายส่ายสแบริ้วร้อน หูด้านขวามีหยดเลือดกลุ่มหนึ่งกระเด็นออกมา!

ริ้วขบวนธงดำนั้น คนผู้หนึ่งลุกพรวดพราดขึ้นจากเก้าอี้ ทว่ามิใช่เจ้าสำนักของสำนักหู่จุนหรือสำนักหลิงซาน กลับเป็นเจิงปิ่นผู้ดูแลสำนักสำนักหมิ่นเจียว

เนื่องเพราะดาบแทงกระบวณท่านี้ของจึงเลี้ยวมิใช่กระบวณท่าดาบของสำนักหู่จุน แต่เป็น 'ท่าเกล็ดเงินสู้คลื่น' ที่ใช้บ่อยของ 'เพลงกระบี่คลื่นเมฆา' สำนักหมิ่นเจียว

ไฉ่เต็กเวรคนนี้ไปเรียนมาจากที่ใด

คำตบถายดาบอย่างยิ่ง ก่อนหน้าตอนที่จึงเลี้ยวยังมีได้เรียนยุทธ์ได้เบียดอยู่ระหว่างผู้ใหญ่เพื่อชมดูการต่อสู้ประลองฝีมือทุกครั้ง ในสี่ปีที่เรียนยุทธ์นั้นมันมองดูอย่างตั้งใจยิ่งขึ้น ชัดเจนยิ่งขึ้น

'ไปเรียนรู้สิ่งที่น่าสนใจเห็นว่าควรค่าแก่การเรียน และเปลี่ยนพวกมันเป็นของตัวเอง' นี่คือการสอนที่อาจารย์อามอบให้แก่มัน

ซือเย่าอู่ทนความเจ็บปวดของใบหูและนิ้วมือทั้งสองไว้ แล้วอ้าแขนทั้งสองพุ่งเข้าไปกอดรัดจึงเลย

นี่คือครั้งแรกที่ซือเย่าอู่ผู้ตายเพื่อรักษาชื่อเสียงของสำนักหลิงซานอย่างจริงจังตั้งแต่มีชีวิตอยู่มาสี่สิบแปดปี

ดาบไม้และหมัดของจิงเลียบปลุกจิตวิญญาณที่ควรจะมีแต่กลับ
หลับลึกอยู่นานของนักสู้ขึ้นมา

จิงเลียมได้ยิ้มอีกต่อไป สีหน้าเปลี่ยนเป็นเคราฟ

เผชิญหน้ากับคู่ต่อสู้ที่ยังรู้จักได้กลับคนหนึ่ง ความเคราฟคือ
สิ่งที่ควรมีให้แก่นัก

แขนทั้งสองของซือเย่าคู่สวมกอดความว่างเปล่า เห็นเพียงจิงเลียมที่
หดร่างก้มศีรษะลงต่ำยิ่งกว่าสะดือของมัน จิงเลียมใช้มือขวาเหยียดยันพื้น
เด็งขาทั้งสองขึ้นสูง ไชวักันตั้งกรรไกรหนีบเอวของซือเย่าไว้!

ครั้งนี้เป็นตาของเมิ่งซิงกู่ยเจ้าสำนักตี้ถังแห่งฝูเจี้ยนตบเก้าอี้
อย่างเดือดดาล 'บาทการรไกร' นี่คือนิเวศอันแสนภาคภูมิของสำนักตี้ถัง!

ขาข้างหนึ่งของจิงเลียมคล้องเอวของซือเย่าไว้แล้ว ขาอีกข้างหนึ่ง
ตัวดเข้าไปหลังข้อพับขาทั้งสอง ยี่มการหมุนเอวออกแรงตัดกำลังขา
ซือเย่าคู่ถูกบิดรัดจนหงายหลังล้มตึงลงไปนอน จิงเลียมรีบพลิกขึ้นมาอยู่
ด้านบน คุกเข่ายันบนกระดูกอกซือเย่าคู่ ทำให้มันติดตัวมิได้ พร้อมกับ
หมุนดาบไม้เป็นพลิกจับ ชูสูงเหนือศีรษะ เสียบลงไปหาใบหน้าของ
ซือเย่าคู่สุดแรง

"อย่านะ!" เผยชื่ออึ้งร้องตกใจอยู่กลางเวที

เสียงของวัตถุแข็งแตกกระจายดังลั่น

สิ่งที่แตกหาใช่กระดูกงูหรือกระดูกหน้าของซือเย่าคู่ไม่ แต่เป็น
พื้นกระดานของเวทีประลองด้านข้างศีรษะมัน แม้ดาบไม้ไม่อาจแทง
ฝ่าใบหน้าของพื้นเวทีขาดได้ แต่ยังคงเสียบไม้กระดานด้านล่างทะลุ

จิงเลียมลุกขึ้นยืน ห่างจากซือเย่าคู่ที่นอนหอบหายใจอยู่บนเวที

กลุ่มผู้ชมข้างเวทียามนี้ตั้งเพ็งตื่นจากนิทรา พวกมันต่างโห่ร้อง
แสดงความยินดีให้เด็กหนุ่มสำนักหู่จุนวัยสิบห้าปีผู้นี้เสียดังสนั่น

ได้รับเสียงชื่นชมดูจพำร้องเช่นนี้บนเวที จึงเลิกกลับไปไม่แสดงสีหน้า
มันหมุนตัวหันหน้าไปทางใต้ มองไปยังรั้วขบวนธงที่กลุ่มคนสี่สำนัก
นั่งอยู่เต็มไปหมด

มันใช้แววตาเย็นชามองตรงไปยังบุรุษที่อุ้มมันขึ้นมาจากบน
หาดหินเลี้ยวเมื่อสิบห้าปีก่อนผู้นั้น

จิงเจ้าและจิงเลียมองหน้ากันจากไกลๆ ทิวร้างเจ้าสำนักหู่จุน
ล้วนกำลังสิ้นเทาอย่างรุนแรง ขวดในมือมีสุรากระเซ็นออกมาไม่หยุดหย่อน

ไม่มีใครได้รู้ว่าการสิ้นเทาของจิงเจ้าเป็นเพราะดื่มสุราจนเมามาย
ถูกบุตรบุญธรรมขัดขึ้นจนเดือดดาล หรือเพราะเห็นจิงเลียมแสดงพฤติกรรม
เกินกว่าที่มันคาดการณด้วยตาตนเองจนตกใจ...แสงแดดของคิมหันตฤดู
ยังคงสาดส่องบนเวทีประลองริมทะเลนี้ การประลองแต่ละรอบที่กำหนด
จัดขึ้นล่วงหน้าในวันนี้ดำเนินการไปเพียงครึ่งหนึ่ง

แต่ผู้ฝึกยุทธ์ทั้งหมด ณ ที่แห่งนั้น ในใจกลับรู้สึกชัดเจนว่ามีบางสิ่ง
สิ้นสุดลงแล้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)